

Arrest

nr. 296 301 van 26 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigereze nationaliteit te zijn, op 5 juli 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 oktober 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 juli 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 september 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 4 mei 2018 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger in de zin van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dit in functie van zijn Belgische echtgenote D.G.S.

1.2. Op 19 november 2018 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 5 november 2023.

1.3. Op 8 oktober 2020 sprak de rechtbank van eerste aanleg van Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde het vonnis van echtscheiding uit tussen verzoeker en zijn Belgische echtgenote. Dit vonnis werd overgeschreven in het Belgisch bevolkingsregister.

1.4. Bij brief van verweerder van 28 januari 2022 werd verzoeker verzocht om in het kader van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet inlichtingen te geven over zijn individuele situatie zodat kon worden getoetst of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kan blijven uitoefenen. Deze brief werd op 24 februari 2022 betekend aan verzoeker.

1.5. Op 3 oktober 2022 trof verweerder een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht (bijlage 21). Deze akte, die op 19 juni 2023 aan verzoeker ter kennis werd gebracht, wordt thans bestreden en luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [Z.]

Voorna(a)m(en): [I.]

Nationaliteit: Niger

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister:[...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te:[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie naar aanleiding van zijn aanvraag van 04.05.2018 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 waardoor hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 19.11.2018. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg [D.G.S.] ([...])(, zijn echtgenote met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister zijn betrokkene en de referentiepersoon sedert 08.10.2020 door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde uit de echt gescheiden.

Overeenkomstig art. 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 28.01.2022 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 24.02.2022. Betrokkene maakte volgende stukken over:

- Arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur met [...] + loonfiches januari 2021 tot december 2021

- Verzekeringsattest DKV (groepspolis via de werkgever)

- Attest "geen leefloon" OCMW Aalst

- Attest Bond Moyson

- Huurovereenkomst voor een hoofdverblijfplaats

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart." Er werden na 21.03.2022 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 betreft, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval voorzien in artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet. Hij huwde te Aalst met de referentiepersoon op 09.01.2018. Betrokkene diende op basis van dit huwelijk zijn verblijfsaanvraag in. Op 08.10.2020 sprak de Rechtbank van Eerste Aanleg van Dendermonde de echtscheiding uit. Betrokkene en de referentiepersoon zijn aldus geenszins drie jaar gehuwd geweest.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Verder legt hij eveneens een bewijs van zijn aansluiting bij een ziekenfonds voor. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verschijnt een eerste maal in onze dossiers op 09.05.2017, datum waarom de Stad Aalst een meldingsfiche voor een aangifte van huwelijk naar de DVZ toezond. Op het paspoort dat hij toen overmaakte en dat afgeleverd werd op 10.01.2017 kan men vaststellen dat hij België als adres opgaf. Het is echter onduidelijk sedert wanneer hij precies in het Rijk verblijft. In ieder geval moet vastgesteld worden dan hij pas sedert 04.05.2018 legaal in België verblijft (datum van zijn verblijfsaanvraag), nu dus iets meer dan vier jaar, wat, zeker gezien zijn leeftijd (39 jaar), nog een relatief korte periode is.

Betrokkene voert geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn geboorteland (Nigeria) of met zijn land van herkomst (Italië). Betrokkene verkreeg in Italië een verblijfstitel op humanitaire motieven, doch welke deze motieven dan juist waren, blijkt noch uit het administratief dossier, noch uit de door betrokkene aangebrachte stukken. Het is de DVZ niet bekend of betrokkene thans nog verblijfsrecht geniet in Italië. Gezien betrokkene echter zelf geen elementen aanreikt met betrekking tot zijn banden met Nigeria of Italië, kan aangenomen worden dat deze banden niet van die aard zijn dat ze zich verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is thans als inpakker bij [...] tewerkgesteld, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst en/of in zijn geboorteland kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst en/of zijn geboorteland om aldaar aan de slag te gaan.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Wat het voorgelegde huurcontract betreft dient er te worden opgemerkt dat daaruit niet volgt dat betrokkene geïntegreerd is in België. Het is immers volstrekt logisch dat betrokkene voorziet in zijn basisbehoeften, waarvan huisvesting één van de belangrijkste is, in het land waar hij verblijft.

Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Met betrekking tot zijn gezinssituatie kunnen evenmin argumenten worden gevonden om zijn verblijfsrecht niet te beëindigen. Betrokkene is sedert 08.10.2020 van de referentiepersoon gescheiden. Hij staat bovendien sedert 13.08.2019 als alleenstaande ingeschreven in het Rijksregister. Hij heeft geen minderjarige kinderen met legaal verblijf en voor zover geweten heeft hij sedert zijn breuk met de referentiepersoon geen nieuwe relatie.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn/haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op:

"Schending van het art. 8 E.V.R.M., van het artikel 42quater van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en verzoekers rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout."

Hij betoogt als volgt:

"1.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker overeenkomstig het art. 42quater §1, 4° Vw. omdat het huwelijk van verzoeker en mevrouw [D.G.] sedert 8.10.2020 is ontbonden.

2.

In de bestreden beslissing wordt aan verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied echter onterecht een einde gesteld overeenkomstig het art. 42quater van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat immers de bestreden beslissing pas op 19 juni 2023 verzoeker werd betekend, zijnde meer dan 5 jaar na het indienen van zijn aanvraag tot het bekomen van een F-kaart op 4.05.2023.

Dat derhalve verweerder geenszins nog op 19 juni 2023 verzoeker een beslissing kon betekenen welke een einde stelt aan zijn verblijf van meer dan drie maanden in België.

Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen dat dat de bestreden beslissing reeds werd genomen op 3.10.2022 en dat uit het administratief dossier zou blijken dat door het Bestuur op 12.01.2023 aan het stadsbestuur Aalst werd gevraagd of reeds werd betekend aan verzoeker (waarop het stadsbestuur antwoordde dat verzoeker niet was komen tekenen).

Verzoeker merkt op dat door verweerder geenszins een bewijs wordt neergelegd waaruit blijkt dat verzoeker vóór 12.01.2023 effectief door het stadsbestuur Aalst werd uitgenodigd om kennis te nemen van de bestreden beslissing.

Geenszins wordt door verweerder een bewijs neergelegd waaruit blijkt dat verzoeker reeds onmiddellijk uitgenodigd werd om kennis te nemen van de bestreden beslissing dd. 3.10.2022

Verzoeker benadrukt dat hij pas in juni 2023 een uitnodiging van het stadsbestuur Aalst heeft ontvangen teneinde hem een beslissing te betekenen/ter kennis te brengen.

Ondertussen integreerde hij zich verder in de Belgische samenleving.

3.

Dat verder dient te worden vastgesteld dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

4.

Dat, alvorens verzoeker een beslissing te betekenen, verweerder immers geen actueel onderzoek meer heeft ingesteld en verzoeker bovendien niet meer recent heeft gehoord, ondermeer aangaande zijn integratie en zijn privé-en gezinsleven in België.

Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dat de uitnodigingsbrief dateert van 28.01.2022 en dat deze verzoeker ter kennis werd gebracht op 24.02.2022.

Verzoeker merkt op dat hij desondanks pas op 19.06.2023 een beslissing door verweerder werd betekend, zijnde anderhalf jaar later.

Ondertussen werkte hij verder bij [...], integreerde hij zich, bouwde hij zijn relatie verder uit,.....

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier en heeft nage-laten een actueel en grondig voorafgaand onderzoek in te stellen en verzoeker uit te nodigen alsnog (opnieuw) bijkomende bewijsstukken neer te leggen/te horen.

5.

Dat, indien verzoeker was uitgenodigd voor verhoor en indien verweerder voorafgaandelijk een grondig en actueel onderzoek had ingesteld bij verzoeker, zou komen te zijn vast te staan dat :

- Verzoeker reeds op 10.03.2021 het certificaat NT2 Richtgraad 1 en op 22.03.2021 het attest van inburgering behaalde (stuk 2).

- Verzoeker een duurzame relatie heeft met mevrouw [N.S.] (R.R. nr. [...]) van Belgische nationaliteit (stuk 3).

6.

Ten gevolge van de afgifte van een F-kaart in 2018 heeft verzoeker, erop vertrouwend dat hij over een verblijfsrecht beschikte, verder gewerkt en een privé-en gezinsleven in België ontwikkeld.

Door geen enkel actueel onderzoek in te stellen naar het privé-en gezinsleven van verzoeker in België er schending is van het art. 8 E.V.R.M.

7.

Dat tenslotte verweerder in de bestreden beslissing nalaat aangaande alle door verzoeker aangebrachte bewijzen, overeenkomstig het art. 42quater, §1, laatste lid, Vw., te motiveren waarom deze niet kunnen weerhouden worden als bewijs van verzoekers "economische situatie en zijn sociale en culturele integratie in het Rijk".

Zo heeft verzoeker tal van bewijsstukken neergelegd waaruit blijkt dat hij in België geïntegreerd en tewerkgesteld is en in zijn eigen onderhoud voorziet.

Verzoeker is sedert 26.08.2019, dus bijna al vier jaar, ononderbroken tewerkgesteld bij confiserie Van Damme als inpakker. Hij is in het bezit van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur, welke hij ook aan verweerder heeft overgemaakt.

Gezien zijn langdurige tewerkstelling en zijn kennis van de Nederlandse taal (hij behaalde richtgraad 1) is hij dan ook in de Belgische samenleving geïntegreerd. Hij heeft een nieuwe relatie met een Belgische onderdane. Zij hebben de intentie om samen te wonen en een verklaring wettelijke samenwoning te ondertekenen.

Dat verweerder in de bestreden beslissing ook nalaat aangaande alle door verzoekster aangebrachte bewijzen samen, overeenkomstig het art. 42quater, §1, laatste lid, Vw., te motiveren waarom met zijn langdurig legaal verblijf sedert mei 2018, zijn langdurige tewerkstelling en zijn integratie in België geen rekening kan worden gehouden.

8.

Dat België nood heeft aan arbeidskrachten zoals verzoeker.

Dat verweerder in de bestreden beslissing dus nalaat te motiveren waarom met verzoekers sociale en culturele integratie, met zijn langdurige tewerkstelling, met de door hem gevolge inburgeringscursus, met zijn kennis van de Nederlandse taal en met zijn legaal verblijf sedert mei 2018 in België geen rekening kan worden gehouden.

Dat immers voldoende blijkt dat verzoeker alles in het werk heeft gesteld om zich te integreren in de Belgische samenleving en geenszins ten laste is van de Belgische Staat.

9.

Dat er in casu sprake is van schending van het 8 E.V.R.M., van het art. 42quater Vw., van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, de hoorplicht en verzoekers rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.

10.

Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dat hij voldoende heeft rekening gehouden met alle hem gekende elementen maar laat opnieuw in zijn nota na te motiveren waarom in casu geen expliciete toetsing in het kader van art. 8 EVRM en art. 42quater, §1, laatste lid, Vw. diende te gebeuren."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, waarvan verzoeker gewag maakt in fine van zijn betoog, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.3. De Raad stelt vast dat de bijlage 21 in casu duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers verblijfsrecht kan worden beëindigd omdat het huwelijk met zijn Belgische echtgenote werd ontbonden. Tevens wordt gemotiveerd aangaande de uitzonderingsvoorwaarden overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet en aangegeven waarom verzoeker hier niet onder valt. Verder wordt in het licht van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet ingegaan op verzoekers individuele omstandigheden, waarbij wordt aangegeven waarom deze een beëindiging van het verblijfsrecht niet verhinderen.

3.4. Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bijlage 21 niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat hij kennis heeft van de motieven van de bijlage 21, die hij inhoudelijk bekritiseert, zodat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Deze inhoudelijke kritiek wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

3.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat verweerder bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

3.6. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° [...];

6° [...].

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 [...]

§ 3 [...]

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

3.7. Het staat in casu niet ter discussie dat verzoekers huwelijk met de referentiepersoon werd ontbonden en dat aldus toepassing kon worden gemaakt van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Er staat ook niet ter discussie dat er in casu geen sprake is van drie jaar huwelijk, van gemeenschappelijke kinderen of van een bijzonder schrijnende situatie waarvan verzoeker het slachtoffer zou zijn geworden. Er kan derhalve geen toepassing worden gemaakt van de uitzonderings-gronden voorzien in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1°, 2°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen in de bestreden akte blijven dan ook overeind.

3.8. Een eerste kernpunt van verzoekers betoog is dat de bestreden akte onterecht een einde stelt aan zijn verblijfsrecht omdat ze hem “pas” op 19 juni 2023 ter kennis werd gebracht, zijnde meer dan vijf jaar na de in punt 1.1. bedoelde aanvraag die dateert van 4 mei 2018. Verzoeker voegt hieraan toe dat verweerder geen bewijs neerlegt waaruit blijkt dat hij onmiddellijk na het nemen van de bestreden beslissing of voor 12 januari 2023 werd uitgenodigd om ervan kennis te nemen.

3.9. De Raad kan verzoeker niet volgen waar hij stelt dat de bestreden beslissing binnen vijf jaar na de in punt 1.1. bedoelde aanvraag moet worden genomen én ook nog ter kennis worden gebracht. Immers blijkt uit de bewoordingen van artikel 42quater, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht binnen vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf. Het houdt in dat de bestreden beslissing diende getroffen te worden voor 4 mei 2023, wat te dezen het geval is. Uit voormelde bepaling blijkt niet dat ze ook nog onmiddellijk of voor 4 mei 2023 diende te worden betekend. Verzoeker betwist niet dat de bestreden beslissing is genomen binnen de wettelijke termijn. Voor de volledigheid stelt de Raad vast dat er zich in het administratief dossier een e-mailuitwisseling bevindt tussen mevrouw I.H. van de Dienst Vreemdelingenzaken en mevrouw R.J. van het stadsbestuur Aalst. Verweerder voegt deze ook aan zijn nota. Op 12 januari 2023 vraagt eerstgenoemde aan laatstgenoemde of de bijlage 21 reeds werd betekend aan verzoeker. Laatstgenoemde antwoordt hierop op 13 januari 2023 dat verzoeker “niet [is] komen tekenen”. Hieruit volgt redelijkerwijs dat verzoeker dus reeds voor 12 januari 2023 werd uitgenodigd om kennis te nemen van de bestreden akte. Wat er ook van zij, als dit niet onmiddellijk zou zijn gebeurd na het nemen van de bestreden beslissing of zelfs als dit zou zijn gebeurd na 12 januari 2023, is dit niet strijdig met artikel 42quater, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zoals hierboven werd uitgelegd.

3.10. Een tweede kernpunt van verzoekers betoog is dat verweerder geen actueel en grondig onderzoek heeft gevoerd en hem niet meer heeft gehoord of uitgenodigd om bijkomende bewijsstukken neer te leggen in de tijdspanne tussen de in punt 1.4. bedoelde brief die ter kennis werd gebracht op 24 februari 2022 en de kennisgeving van de bestreden akte op 19 juni 2023, zijnde een periode van anderhalf jaar. Hierdoor heeft verweerder volgens verzoeker geen rekening gehouden met alle elementen aangaande zijn integratie en zijn privé- en gezinsleven in België. Verzoeker stelt dat indien hij hiertoe was uitgenodigd door verweerder, hij volgende stukken had overgemaakt die hij voegt als stukken 2 en 3 bij het verzoekschrift:

- een “Certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal richtgraad 1”, behaald op 10 maart 2021 en een attest van inburgering behaald op 22 maart 2021;
- een kopie van de identiteitskaart van N.S., van Belgische nationaliteit, met wie verzoeker stelt een duurzame relatie te hebben.

3.11. Blijkens het administratief dossier werd verzoeker bij brief van 28 januari 2022, die werd betekend op 24 februari 2022, door verweerder uitgenodigd om zijn individuele situatie toe te lichten in het kader van een onderzoek conform artikel 42quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet en een mogelijk behoud van het verblijfsrecht. Er werd hem onder meer gevraagd overtuigingsstukken over te maken alsook bewijzen met betrekking tot zijn individuele omstandigheden overeenkomstig artikel 42quater, §1 laatste lid van de Vreemdelingenwet alsook met betrekking tot de uitzonderingsvoorwaarden opgelijst in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet, bepalingen die verweerder citeert in de betrokken brief. In deze brief werd voor verzoeker een termijn voorzien van dertig dagen vanaf de betekening ervan om de nodige stukken over te leggen. In deze brief werd echter ook uitdrukkelijk het belang van een actualisatie van zijn situatie door verzoeker zelf benadrukt. De betrokken brief vermeldde immers uitdrukkelijk, zoals verweerder terecht opmerkt in zijn nota: “Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het

resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart.”(onderlijning aangebracht in de brief) Het stond verzoeker dus vrij – hij werd hiertoe uitdrukkelijk aangespoord door verweerder – de evolutie van zijn individuele situatie kenbaar te maken aan verweerder, middels een actualisatie van zijn dossier. Hij kan zijn verzuim om dit te doen niet afwenden op verweerder. De verplichting voor verweerder in het licht van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet reikt niet zo ver dat hij – die aan verzoeker het belang van actualisatie door verzoeker zelf heeft benadrukt – bij gebrek hieraan, stelselmatig nieuwe brieven zou dienen te verzenden naar verzoeker, teneinde hem opnieuw te vragen nieuwe relevante stukken of informatie over te maken of verzoeker zou dienen te horen om na te gaan of er toch geen sprake is van nieuwe relevante elementen of informatie.

3.12. De Raad merkt bovendien op dat zowel het door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde “*Certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal richtgraad 1*” als “*het attest van inburgering*” werden behaald in maart 2021. Zij dateren dus zelfs van voordat de brief van verweerder van 28 januari 2022, waarin verzoeker wordt verzocht om relevante elementen aangaande zijn situatie over te maken, op 24 februari 2022 werd betekend. Ze dateren dus niet van ruim na de betekening van de voormelde brief, laat staan van na het treffen voor de bestreden beslissing en voor de betekening ervan, zodat bijkomend verzoekers belang niet blijkt bij zijn kritiek dat verweerder heeft nagelaten de evolutie van zijn situatie in kaart te brengen. Hij laat ook na uiteen te zetten waarom hij deze stukken niet kon overmaken samen met de andere documenten die hij heeft verstrekt aan verweerder in antwoord op de in punt 1.4. vermelde brief. Voor wat betreft zijn voorgehouden duurzame relatie met mevrouw N.S.: deze wordt bezwaarlijk aangetoond door louter een kopie van haar identiteitskaart te voegen aan het verzoekschrift. Ook daar blijkt dus niet verzoekers belang bij zijn kritiek. Voor de volledigheid voegt de Raad er nog aan toe dat nergens uit blijkt dat deze relatie ook pas zou dateren van ruim na de betekening van de voormelde brief van 28 januari 2022, laat staan van na het treffen voor de bestreden beslissing en voor de betekening ervan.

3.13. Verzoeker wijst er hierna op dat hij, vertrouwend op zijn F-kaart, verder een gezins- en privéleven heeft ontwikkeld in België. Hij verwijt verweerder dat hij geen actueel onderzoek heeft ingesteld naar zijn privé- en gezinsleven en dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kon er zolang hij over een F-kaart beschikte inderdaad op vertrouwen dat hij zijn leven verder kon ontwikkelen in België maar hij kon er gelet op de in punt 1.4. bedoelde brief niet op vertrouwen dat verweerder hem nog eens zou horen voordat hij daadwerkelijk een einde zou stellen aan zijn verblijf. Zoals gezegd kwam het aan verzoeker toe om zijn situatie te actualiseren in het licht van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet dat verweerder verplicht om verzoeker uit te nodigen nuttige elementen aan hem kenbaar te maken, die ontegensprekelijk verband houden met artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kan voorts niet dienstig een schending aanvoeren van zijn gezinsleven aangezien zoals gezegd uit het voegen van een kopie van de identiteitskaart van N.S. aan het verzoekschrift, bezwaarlijk kan worden afgeleid dat hij een duurzame relatie met haar heeft. Voor wat betreft zijn privé-leven in België, zet verzoeker dit niet nader uiteen. Voor zover het gaat om zijn tewerkstelling bij een confiserie, blijkt uit de bestreden akte dat verweerder hiermee rekening heeft gehouden. De Raad ziet, los van het gegeven dat verzoeker zelf na de betekening van de voormelde brief en voor het treffen van de bestreden beslissing aan verweerder had kunnen melden dat hij nog steeds bij dezelfde confiserie is tewerkgesteld en in dit verband bijkomende loonfiches had kunnen overmaken, niet in en verzoeker legt ook niet uit hoe dit de strekking van de bestreden akte had kunnen beïnvloeden, aangezien deze immers nergens verzoekers tewerkstelling in vraag stelt. Zowel het door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde “*Certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal richtgraad 1*” als “*het attest van inburgering*” werden zoals gezegd behaald in maart 2021 en werden niet kenbaar gemaakt aan verweerder. Verzoeker legt zoals gezegd ook niet uit wat hem verhinderde om deze stukken ter kennis te brengen van verweerder. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker na maart 2021 blijkbaar geen certificaten meer heeft behaald van navolgende richtgraden Nederlands (blijkens het decreet van 24 juni 2022 tot wijziging van het decreet van 15 juni 2007 betreffende het volwassenenonderwijs en tot wijziging van het decreet van 7 juni 2013 betreffende het Vlaamse integratie- en inburgeringsbeleid in functie van het hertekende inburgeringsbeleid, bestaan er ook richtgraden 2, 3 en 4). Verzoeker brengt ook niets in tegen wat hierover ook nog in de bestreden akte kan worden gelezen, met name “*Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven*”. De Raad ziet dus ook niet hoe een bijkomend gehoor van verzoeker de strekking van de bestreden akte op dit punt had kunnen wijzigen.

3.14. Ten slotte kaart verzoeker aan dat verweerder nalaat “*aangaande alle door verzoeker aange-brachte bewijzen, overeenkomstig het art. 42quater, §1, laatste lid, Vw., te motiveren waarom deze niet kunnen weerhouden worden als bewijs van verzoekers “economische situatie en zijn sociale en culturele integratie*

in het Rijk". Hij benadrukt dat hij "tal van bewijsstukken" heeft neergelegd, hij verwijst naar zijn ononderbroken tewerkstelling bij een confiserie in het kader van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur alsook naar zijn kennis van de Nederlandse taal, die volgens hem allebei wijzen op zijn integratie in de Belgische samenleving en ten slotte wijst hij op zijn "nieuwe relatie met een Belgische dame". Dit alles moest samen worden beoordeeld, quod non volgens verzoeker. Hij wijst erop dat België nood heeft aan arbeidskrachten zoals hem. Hij besluit "Dat verweerder in de bestreden beslissing dus nalaat te motiveren waarom met verzoekers sociale en culturele integratie, met zijn langdurige tewerkstelling, met de door hem gevolge inburgeringscursus, met zijn kennis van de Nederlandse taal en met zijn legaal verblijf sedert mei 2018 in België geen rekening kan worden gehouden."

3.15. Artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet houdt een ruime appreciatiebevoegdheid in voor het bestuur, waarbij het *"rekening [dient] te houden met de mate van integratie, met name of deze, al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De omstandigheid dat er enige integratie is, houdt op zich niet in dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel vereist is."* (RvS 26 juni 2017, nr. 238.711).

3.16. Uit een lezing van de bestreden akte blijkt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met de door hem op het moment van het tot stand komen ervan gekende door verzoeker aangehaalde elementen en dat hij de door deze laatste overgemaakte bewijsstukken heeft betrokken bij zijn beoordeling overeenkomstig artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, dat hem oplegt om bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. In de bestreden akte kan immers het volgende worden gelezen:

"Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verschijnt een eerste maal in onze dossiers op 09.05.2017, datum waarom de Stad Aalst een meldingsfiche voor een aangifte van huwelijk naar de DVZ toezond. Op het paspoort dat hij toen overmaakte en dat afgeleverd werd op 10.01.2017 kan men vaststellen dat hij België als adres opgaf. Het is echter onduidelijk sedert wanneer hij precies in het Rijk verblijft. In ieder geval moet vastgesteld worden dan hij pas sedert 04.05.2018 legaal in België verblijft (datum van zijn verblijfsaanvraag), nu dus iets meer dan vier jaar, wat, zeker gezien zijn leeftijd (39 jaar), nog een relatief korte periode is.

Betrokkene voert geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin hij banden heeft met zijn geboorteland (Nigeria) of met zijn land van herkomst (Italië). Betrokkene verkreeg in Italië een verblijfstitel op humanitaire motieven, doch welke deze motieven dan juist waren, blijkt noch uit het administratief dossier, noch uit de door betrokkene aangebrachte stukken. Het is de DVZ niet bekend of betrokkene thans nog verblijfsrecht geniet in Italië. Gezien betrokkene echter zelf geen elementen aanreikt met betrekking tot zijn banden met Nigeria of Italië, kan aangenomen worden dat deze banden niet van die aard zijn dat ze zich verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is thans als inpakker bij [...] tewerkgesteld, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst en/of in zijn geboorteland kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst en/of zijn geboorteland om aldaar aan de slag te gaan.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus).

Wat het voorgelegde huurcontract betreft dient er te worden opgemerkt dat daaruit niet volgt dat betrokkene geïntegreerd is in België. Het is immers volstrekt logisch dat betrokkene voorziet in zijn basisbehoeften, waarvan huisvesting één van de belangrijkste is, in het land waar hij verblijft.

Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Met betrekking tot zijn gezinssituatie kunnen evenmin argumenten worden gevonden om zijn verblijfsrecht niet te beëindigen. Betrokkene is sedert 08.10.2020 van de referentiepersoon gescheiden. Hij staat bovendien sedert 13.08.2019 als alleenstaande ingeschreven in het Rijksregister. Hij heeft geen minderjarige kinderen met legaal verblijf en voor zover geweten heeft hij sedert zijn breuk met de referentiepersoon geen nieuwe relatie.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”

3.17. Verzoeker benadrukt de elementen die zijn zaak kenmerken. Zoals hierboven geduid, kan niet worden gesteld dat er sprake is van een duurzame relatie met een Belgische vrouw; dit werd alleszins niet kenbaar gemaakt aan verweerder, net zo min als het bewijs van de kennis van de Nederlandse taal en van het volgen van de inburgeringscursus. Lagen dus enkel ter beoordeling voor aan verweerder: verzoekers tewerkstelling bij een confiserie – waarvan verweerder niet betwist dat deze nog steeds actueel was op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing – zijn legaal verblijf in het Rijk sedert 2018, zijn leeftijd en een huurcontract. Door zijn persoonlijke elementen op te sommen, meer dan er ter kennis waren gebracht van verweerder, toont verzoeker niet aan dat verweerder zijn ruime appreciatiebevoegdheid van de diverse elementen zoals opgesomd in artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet in casu op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld of hierbij een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

3.18. Verzoeker toont meer bepaald niet aan waarom de elementen die zijn zaak kenmerken en die verweerder gekend waren op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, getuigen van een zodanige economische situatie, sociale en culturele integratie, dat deze zich verzetten tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, wanneer verweerder heeft vastgesteld dat de duur van verzoekers legaal verblijf in België (iets meer dan vier jaar) een relatief korte periode betreft gezien verzoekers leeftijd (39 jaar), er geen leeftijdsgebonden probleem is, er geen medisch bezwaar is, er kan worden aangenomen dat zijn banden met Niger of Italië niet van die aard zijn dat ze zich verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht aangezien verzoeker hiertoe geen elementen aanvoert, zijn tewerkstelling bij een confiserie positief is maar geen afdoende bewijs van integratie vormt die een beletsel vormt en hij zijn werkervaringen alhier kan gebruiken om te werken in zijn herkomstland of zijn geboorteland, er geen elementen zijn die wijzen op een sociale of culturele integratie, een huurcontract niet wijst op integratie doch nodig is om te voorzien in zijn basisbehoeften, hij alhier geen kinderen heeft en er voor zover geweten geen sprake is van een nieuwe relatie. Verzoeker gaat geheel niet in concreto in op de gedane beoordeling. Door te benadrukken dat hij *“tal van bewijsstukken”* heeft overgemaakt, dat verweerder alle elementen tezamen had moeten beoordelen, dat hij alles heeft gedaan om zich te integreren, dat hij geenszins ten laste is van de Belgische staat en dat België nood heeft aan arbeidskrachten, brengt hij de door verweerder gedane beoordeling van de elementen die zijn zaak kenmerken en de conclusie die hierop steunt, met name, *“Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen”*, niet aan het wankelen.

3.19. Wat betreft de toetsing aan artikel 8 van het EVRM waarop hij in fine van zijn synthesesamenvatting nog eens terugkomt, kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden als zou verweerder hebben nagelaten deze door te voeren. De bestreden akte is voorzien van een uitgebreide afweging inzake de banden van verzoeker met België, waarbij ruim aandacht werd besteed aan zijn tewerkstelling, zijn legaal verblijf, zijn leeftijd en werd nagegaan of er elementen zijn van sociale en culturele integratie en of er sprake is van een nieuwe relatie. Verzoeker toont niet aan dat verweerder heeft nagelaten elementen te betrekken in zijn afweging die hem gekend waren. Hij toont ook niet aan dat de belangenafweging die verweerder doorvoert, met name dat de banden van verzoeker met België te licht wegen waardoor er geen beletsel is voor het treffen van de bestreden beslissing, een disproportionele inmenging vormt op zijn privéleven alhier en derhalve strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Met een attest van inburgering en een certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal richtgraad 1 behaald in maart 2021 kan verzoeker bezwaarlijk de gedane belangenafweging onderuit halen, te meer daar, zoals gezegd, in de bestreden akte kan worden gelezen: *“Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.”* Hierop gaat verzoeker totaal niet in. Zoals reeds vaker gezegd toont verzoeker niet aan dat hij een duurzame relatie heeft en toont hij dus niet aan dat de bestreden akte een disproportionele inmenging

vormt in zijn gezinsleven waar ze vaststelt dat “voor zover geweten heeft hij sedert zijn breuk met de referentiepersoon geen nieuwe relatie [heeft]”.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------